

izšel v posebni knjižici že leta 1870. in da je ta izdaja ponatisnjena iz istega letnika «Novic». To bi bil v kronološki vrsti peti prevod, kar vsekakor ni brez pomena. Če pa bi izdajatelj vzel ta prevod ali v ponatisku ali v «Novicah» v roke, pa bi bil videl, da je v resnici še mnogo starejši. Bilc mu je namreč na obeh mestih dodal sledečo opombo: «Preteklo je že mnogo let, kar je bilo po «Glasniku» naznanjeno, da pride v «Cvetju iz domačih in tujih logov» na svitlo moja prestava prekrasne Mažuranićeve pesmi «Smrt Smail-age Čengiça». Al razne okolščine bile so krive, da ni takrat pesem tiskana bila. Popravlil in opilil sem jo še sèm ter tje, in jo tukaj slovenskemu svetu izročam, da se napaja krasote narodne in zares veličastne poezije.» Iz teh Bilčevih besed je pač jasno, da je bil prevod končan že davno prej in da ga je pozneje samo še «sem ter tje» pilil in popravljaj. Toda kdaj je bil končan? To nam pove naznanilo Janežičevega «Cvetja».

«Slovenski glasnik» je bil namreč že v svoji prvi številki iz leta 1862. na str. 35. prinesel glede nameravanega «Cvetja iz domačih in tujih logov» literarno naznanilo, v katerem pravi med drugim: «Ta zbirka slovstvenih del se je ravno kar začela natisovati. Prvi vezki bodo obsegali v prvi vrsti Schillerjevo tragedijo «Wiljelm Tel», ki jo je poslovenil g. Fr. Cegnar, v drugi pa «Apologijo» in «Kritona» od Platona v I. Božičevi prestavi. Za temi deli pridejo Goethejeva «Ifigenija», Demostenovi «državni govori», Ksenofontove «Memorabilia», «Ajant» od Sofokla, Mažuraničev «Čengiça» in še druga dela, ki se pripravljajo za natis.» Prva vrsta, o kateri govori naznanilo, bi naj prinašala prevode modernih del, druga pa — pod skupnim naslovom «Hellada in Roma» — prevode iz antične literature. Glede «Čengiça», ki je bil po tem programu namenjen za prvo vrsto, izvemo iz tega naznanila, če ga kombiniramo s poznejšimi Bilčevimi besedami, da je bil prevod leta 1861. v rokopisu že gotov. Tako bi bil slovenski prevod — v rokopisu — drugi prevod. Prvi, najstarejši, je češki, ki je bil leta 1860. že tudi natisnjen, tretji pa poljski, ki je leta 1862. tudi že izšel.

Te opazke nikakor ne nameravajo zmanjšati vrednote zaslužnega izdajateljevega dela, ampak so samo skromen prispevek k Mažuraničevi bibliografiji. Saj bo kmalu potrebna nova izdaja, v kateri bo izdajatelj sedaj lahko dal Mažuraniču, kar je Mažuraničevega, in Bilcu, kar je Bilčevega. J. A. G.

Bauernfeld E.: Dnevnik. Veseloigra v dveh dejanjih. Prevel in za slovenski oder priredil Rudolf Dobovišek. Celje. Natisnili brata Rodé in Martinčič. 1921. 61 str.

Potreba po igrah, primernih za odre na kmetih, je brez dvoma velika, in nujnost, da se odpomore temu zlu, nič manjša. Toda odločno moramo biti proti temu, da to mizerijo izkoriščajo ljudje, ki nimajo okusa, da bi znali kaj poštenega izbrati, kaj šele, da bi nam stvar podali v vsaj za silo primerni obliki. Taki naglo in brez umevanja skrpani izdelki so atentat na našo književnost in potrata našega časa in denarja. —i.

